

Šlienavos ir Viršūžiglio parapijų leidinys

Gyveno kadaise vienas valdovas. Ir buvo jis toks savanaudiškas ir piktas, kad visi vadino jį Žiauriuoju. Žmonės jo nemylėjo, labai bijojo ir meldė Kūrėją, kad atsiųstų jiems kitą – gerą ir sąžiningą valdovą.

Bet štai vieną dieną valdovas netikėtai sukvietė visus žmones pas save. Žmonės ėjo ir drebėjo iš baimės, nežinodami, ką dar sugalvojo jų kankintojas...

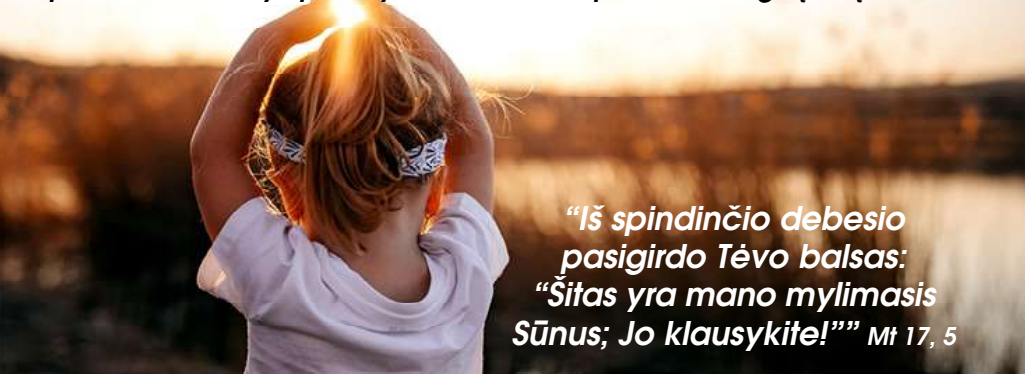
– Aš žinau, kad padariau jums daug blogo, ir todėl jūs manęs nemylite. Bet nuo šiol aš pasižadu pasikeisti ir dirbuotis visos šalies žmonių labui. Nuo šiol gyvensime santarvėje ir kursime kartu mūsų šalies gerovę.

Žmonės nuščiuvo, susižvalgė... Bet pasitarę nusprendė leisti valdovui pabandyti atgauti jų pasitikėjimą ir pagarbą. Gyvenimas ėmė sparčiai keistis ir klestėti. Žmonės ėmė gerbti ir mylėti savo vadovą. O kartą vieno bendro susirinkimo metu žmonės jo paklausė:

– Vadove, mus labai džiugina tavo darbas ir visų mūsų pasiekimai šalyje. Šiandien jau sunku patikėti, kad buvo kitaip. Ar galėtum mums atsakyti – kas paskatino tave taip stipriai pasikeisti?

– Suprantate, kartais nelengva pamatyti save iš šalies, ypač kai apsupi save pataikūnais, nes tuomet jų dėka jautiesi teisus. Bet vieną dieną aš vaikščiojau vienas mišku ir staiga pamačiau šunį, kuris vijosi lapę. Pasivijęs jis kandžiojo lapę, ji ištrūkdavo, jis vėl vijosi, kol vargšė lapę šlubuodama pradingo miške – mat, šuo perjungė savo dėmesį į jojančią keliu raitelį. Šuo puldinėjo žirgą, bet raitelis taip pliaukštelėjo šuniui botagu, kad šuo inkšdamas parkrito. Tada raitelis botagu skaudžiai paragino žirgą, šis pasibaidė, užkliuvo už akmens ant kelio ir parbloškė raitelį į šalikelę. Raitelis krito ir sulaužė koją. Visa tai įvyko taip greitai, tarsi Kūrėjas man būtų parodęs dėsny "kiekvienam pagal nuopelnus..." Man lyg skraistė nuo akių nukrito, ir aš staiga suvokiau, kiek blogo esu padaręs daugybei žmonių!

Padėkojau Kūrėjui už tokį praregėjimą ir tą pačią akimirką ryžtingai nusprendžiau atitaisyti padarytas skriaudas ir pradėti kurti gerį visų labui...

“Iš spindinčio debesio
pasigirdo Tėvo balsas:
“Šitas yra mano mylimasis
Sūnus; Jo klausykite!”” Mt 17, 5

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Pr 15, 5–12. 17–18; Ps 26, 1. 7–9. 13–14; Fil 3, 17–4, 1

Psalinės atliepas

Viešpats – mano šviesa ir pagalba.

Evangelija pagal Luką (9, 28b–36)

Jėzus pasiėmė Petrą, Joną ir Jokūbą ir užkopė į kalną melstis. Besimeldžiant jo veido išvaizda pasikeitė, o drabužiai pasidarė skaisčiai balti. Ir štai pasirodė du vyrai, kurie kalbėjosi su juo. Tai buvo Mozė ir Elisas. Jie pasirodė šlovėje ir kalbėjo apie Jėzaus išėjimą, būsiantį Jeruzalėje.

Petrą ir jo draugus apėmė miegas. Išbudę jie pamatė jo spindesį ir stovinčius šalia jo du vyrus. Šiems tostant, Petras kreipėsi į Jėzų: „Mokytojau, gera mums čia būti! Padarykime tris palapines: vieną tau, kitą Mozėi ir trečią Elijui“. Jis nesižinojo, ką kalbąs. Jam tai besakant, užėjo debesis ir uždengė juos. Jiems panyrant į debesis, mokiniai nusigando. O iš debesies aidėjo balsas: „Šitas mano išrinktasis Sūnus, jo klausykite!“ Balsui nuskambėjus, Jėzus liko vienas. O jie tylėjo ir tomis dienomis niekam nesakė apie savo regėjimą.

Evangelijos komentaras:

Na ką gi, šiandien – praregėjimo sekmadienis. Mokiniai išvysta Jėzų, supranta, Petro lūpomis ištaria norą „pasistatyti palapines“, tačiau evangelistas Lukas komentuoja šitai taip: „jis nesižinojo, ką sakąs“. Ir Dievo balsas prabyla: „klausykite Jėzaus, mano išrinktojo Sūnaus“. Klausykite – tai reiškia eikite su Juo toliau, į slėnius, į žmones. Tarp jų Gerą Naujieną skleiskite, ne kalno viršūnėje ar balto spindesio šviesoje. Ta šviesa – tik tam, kad nuneštumėte ją kitiems. Antraip ji nereikalinga – neišvysta, nepaliesta, nepriimta šviesa lieka viena, kažkur... Eikite į gyvenimus. Eikite, ir būkite su tais, kurie laukia jūsų, nors ir patirsite daug sunkumų, daug išbandymų. Eikite ir gyvenkite dėl kitų – patys būkite šviesa.

Kažkodėl apmąstydamas šią Evangeliją, pradėdu gražiai galvoti apie mus. Apie mūsų visuomenę, mūsų žmones. Ir apie mūsų jaunimą. Daug jo, gražaus, šiandien Lietuvoje, ir klysta tie, kurie bamba ir bamba, kad jauni žmonės yra žlugę. Yra jaunimo, kuris nepakenčia neteisybės, yra jaunimo, kuris sako atvirą žodį, kuris tiki teisingumu ir teisingumą kuria. Yra jaunimo, kuris nusileido nuo tamsaus baimių kalno ir deda pastangas gyventi dėl mūsų.

Prisimenu slogų sovietmetį. Tada buvome niūresni. Kur mes buvome? Kartais sakome: sėdėdavom prie žvakų šviesos, skaitydavome eiles, klausydavomės The Beatles... Tai buvo mūsų tylioji rezistencija ir mūsų idealai. Teisingumo troškulys gal tik nedaugeliui iš mūsų prasiverždavo. O prasiveržusi šviesa negalėdavo taip šviesti, nes ji buvo paslėpta. Nes ją tuojau trypdavo, užgesindavo, todėl būdavo daug cinizmo, viešo šaipymosi, netikėjimo. Dabar taip ir nepamenu nė vieno jauno komjaunuolio ar partiečio, kuris būtų tikėjęs tuo, ką darė, – komunizmu, taikos idėjomis, „partijos linija“. O jei ir buvo vienas kitas, tai kažkodėl dabar atrodo, kad jie buvo karjeristai. Gal taip ir nebuvo... Bet iš tikrųjų cinizmo, nevilties buvo daug daugiau.

Gyvenimas vis keičiasi, ačiū Dievui, į gera. Iš tikrųjų. Ne be sunkumų, ne be nuopolių, paklydimų, bet keičiasi. Manau, kad tai tiesiogiai siejasi su Gerąja Naujiena. Jėzus visada buvo laisvės, nepriklausomybės pusėje. Jėzaus naujiena, kalbanti apie laisvę, meilę, skverbiasi per tūkstantmečius į tautų, žmonių gyvenimus. Tačiau ir „gerieji laikai“ toli gražu neneša vien džiaugsmo. Laisvės pasaulyje daugėja, o kartu su ja – ir išbandymų, kaip šiandien, karų, nesutarimų. Nesu optimistas, kuris sako, kad pasaulis staiga taps tobulai geras, nesugadintas. Jei daugėja laisvės, tai daugėja ir atsakomybės. Išbandymai tampa sunkūs, bet mes turime galimybę nulipti nuo niūraus, baimių pilno kalno.

Nebus lengva. Jėzus, nusivedęs savo mokinius nuo kalno, nuėjo tarnauti. Kažkada buvo manoma, kad kryžių galima paversti kalaviju, bet tai buvo dar tamsesnis laikas nei tas, kai buvo persekiojama, nei mūsų dabartinis. Lengviausia mums, Bažnyčiai, kai esame tarnaujantys, broliški, nulipantys nuo turto, valdžios ir garbės kalnų...

Popiežius Pranciškus:

„Gavėnia kviečia mus atsiversti, pakeisti mąstyseną“

„Nepailskime daryti gera; jei neaptingsime, savo metu pjausime derlių! Tad, kol turime laiko, darykime gera visiems.“ (Gal 6, 9–10a)

2. „NEPAILSKIME DARYTI GERA“

Kristaus prisikėlimas atgaivina žemiškąsias viltis amžinojo gyvenimo „didžiąja viltimi“ ir jau įneša išganymo užuomazgą į dabartį (Spe salvi, 3; 7). Karčiai nusivylus dėl daugybės sužlugdytų svajonių, nerimaujant dėl laukiančių iššūkių, netekus drąsos dėl mūsų menkų galimybių, kyla pagunda užsidaryti savo individualistiniame egoizme ir abejingai žvelgti į kitų kančias. Net ir geriausi ištekčiai yra riboti: „Jaunuoliai pailsta ir pavargsta, vaikinai klupte klumpa“ (Iz 40, 30). Tačiau Dievas „duoda nuvargusiam jėgų, bejėgiui gyvastį atšviežina. (...) Visi, kurie pasitiki Viešpačiu, atgaus jėgas, pakils tarsi arų sparnais, – nepavargs bėgdami, nepails eidami“ (Iz 40, 29, 31). Gavėnia mus ragina tikėjimą ir viltį kelti į Viešpatį (plg. 1 Pt 1, 21), nes tik žvelgdami į prisikėlusį Jėzų Kristų (plg. Žyd 12, 2) galime priimti apaštalo raginimą: „Nepailskime daryti gera“ (Gal 6, 9).

Nepailskime melstis. Jėzus mokė, kad reikia „visuomet melstis ir nepaliauti“ (Lk 18, 1). Būtina melstis, nes mums reikia Dievo. Būti sau pakankamam – pavojinga iliuzija. Pandemija privertė mus pajusti savo asmeninį ir socialinį trapumą, o ši gavėnia teleidžia patirti paguodą dėl tikėjimo į Dievą, be kurio negalime išlikti tvirti (plg. Iz 7, 9). Niekas neišsigelbsti pavieniui, nes visi esame toje pačioje valtyje istorijos audrose (2); bet visų pirma nė vienas neišsigelbsti be Dievo, nes tik Jėzaus Kristaus Velykų slėpinys nugali tamsiuosius mirties vandenį. Tikėjimas neatleidžia mūsų nuo gyvenimo negandų, bet leidžia jas išgyventi Kristuje susivienijus su Dievu, turint didžią viltį, kuri nenuvilia ir kurią laiduoja Dievo meilė, per Šventąją Dvasią išlieta mūsų širdyse (plg. Rom 5, 1–5).

Nepailskime šalinti blogio iš savo gyvenimo. Tesustiprina mūsų dvasią kovą su nuodėme kūno pasninkas, į kurį mus kviečia gavėnia. Nepailskime prašyti atleidimo Atgailos ir Sutaikinimo sakramentu, žinodami, kad Dievas niekada nepavargsta atleisti (3). Nepailskime kovoti su geismingumu, ta silpnybe, kuri veda į savanaudiškumą ir visokį blogį, amžių būvyje reiškiasi įvairiais būdais įstumdamą žmogų į nuodėmę (Fratelli tutti, 166). Vienas iš jų – rizika tapti priklausomam nuo skaitmeninių medijų, kurios skurdina žmogiškuosius santykius. Gavėnia yra tinkamas metas kovoti su šiais žabangais ir puoselėti visapusiškesnį žmogiškąjį bendravimą (plg. ten pat, 43), kurį sudaro „tikri susitikimai“ (ten pat, 50), veidas į veidą.

Nepailskime daryti gera per konkrečių artimo meilę. Šiuo gavėnios laikotarpiu praktikuokime išmaldą, duodami su džiaugsmu (plg. 2 Kor 9, 7). Dievas, „kuris parūpina sėklos sėjėjui ir duonos valgytojui“ (2 Kor 9, 10), rūpinasi kiekvienu iš mūsų ne tik todėl, kad turėtume ką valgyti, bet ir kad būtume dosnūs darydami gera kitiems. Jei visas mūsų gyvenimas yra laikas sėti gėrį, pasinaudokime šiuo ypatingu gavėnios laikotarpiu, pasirūpindami tais, kurie yra arti mūsų, suartėdami su tais broliais ir seserimis, kurie buvo sužeisti gyvenimo kelyje (plg. Lk 10, 25–37). Gavėnia yra palankus metas ieškoti – o ne vengti – tų, kuriems reikia pagalbos; kviešti – o ne ignoruoti – tuos, kurie nori būti išklausyti ir ilgis gero žodžio; aplankyti – o ne apleisti – tuos, kurie kenčia nuo viatvės. Įgyvendinkime kvietimą daryti gera visiems, skirdami laiko mylėti pačius mažiausius ir pažeidžiausius, apleistus ir paniekintus, diskriminuojamus ir marginalizuojamus žmones (plg. Fratelli tutti, 193).

3. „JEI NEAPTINGSIME, SAVO METU PJAUSIME DERLIŲ“

Kasmet gavėnia mums primena, kad „gėrio, kaip ir meilės, teisingumo bei solidarumo, negalima pasiekti vieną kartą visiems laikams; juos reikia išsikovoti kiekvieną dieną“ (ten pat, 11). Todėl prašykime Dievo kantrios ūkininko ištvermės (plg. Jok 5, 7) nesiliaudami daryti

Pradėjome GAVĖNIĄ – kartu ruošiamės Velykų šventei

Gavėnios laikas yra 40 dienų kelionė nuo Pelenų dienos iki Velykų šventimo savaitės. Tai aktyvus laikas, veikimo laikas. Šiame laike mums padeda gavėniški darbai: malda, išmalda ir pasninko darbai.

Gavėnios liturgija mus moko atgailos ir nusižeminimo. Vilties maldos, Kryžiaus kelio apmąstymas, rekolekcijos, kreipiant dėmesį į savus netobulumus, kuriuos galbūt imsime ir norėsime pataisyti.

Kryžiaus kelio apmąstymas

Gavėnios sekmadieniais, Šlienavos bažnyčioje, pusę valandos prieš 9 val. Eucharistijos šventimą, apmąstomas Kryžiaus Kelias. Kviečiame visus į šią gavėnišką liturgiją.

Gavėnia yra gražus laikas, kuriame mokinamės ir dalintisi!

Besiruošdami Velykų šventei, turėdami tam išskirtą laiką, jame bandome ir pasninkauti. Pasninkas yra dalinimosi su kitais būdas.

Panašiai kaip ir per adventą, taip ir dabar, – dalyvaukime ir pasninke. Tai, ką sutaupysime, atimdami nuo savęs, tai skirsime dviems šeimoms. Bažnyčioje rasime tam skirtą aukoms-pinigams dėžutę, su užrašu "Gavėnios pasninko vaisiai". Dėkojame Jums!

Jau neturime DOSNUMO KREPŠELIŲ!

Jei nuspėstumėte padovanoti sunkiau gyvenantiems maisto, – tai bus pats geriausias būdas pasninkauti šiuo gavėnišku laiku.

NAUJIENA! Viršužiglio bažnyčios pavėsinės – tualetų – sandėliuko statyba

Kviečiame visus Viršužiglio krašto žmones savais pinigais prisidėti ir paremti praėjusį rudenį pradėtus ir vykdomus mums reikalingų patalpų darbus.

Jau darbams esame išleidę beveik visus sukauptus pinigus (apie 14 tūkst. eurų), o dar panašiai tiek reikalinga, kad užbaigtume darbus ir turėtume patogias, reikalingas patalpas jau šiais metais. Tam reikia daug darbo ir pinigų.

Jei kas norėtųmėte padaryti pinigų pavedimą:

VIRŠUŽIGLIO A. PANEMUNĖS PARAPIJOS FILIJA,

sąsk. nr.: LT524010041100290040. Ačiū Jums labai!

gera, žingsnis po žingsnio. Jei kas parpuola, teištiesia ranką Tėvui, kuris visada mus pakelia. Nuklydusieji, suklaidinti piktojo vilionių, tegul neatidėlioja grįžimo pas Tą, kuris yra „labai atlaidus“ (Iz 55, 7). Nepailskime sėti gerio šiuo atsivertimo laiku remdamiesi Dievo malone ir Bažnyčios bendryste. Pasninkas paruošia dirvą, malda ją drėkina, o meilė padaro vaisingą. Tikėjimu esame tikri, kad „jei neaptingsime, savo metu pjausime derlių“, kad per ištvermės dovaną pasieksime pažadėtąsias gėrybes (plg. Žyd 10, 36) mūsų ir kitų išganymo labui (plg. 1 Tim 4, 16). Visų atžvilgiu praktikuodami brolišką meilę vienijamės su Kristumi, kuris atidavė savo gyvybę už mus (plg. 2 Kor 5, 14–15), ir iš anksto ragaujame dangaus Karalystės džiaugsmo, kai Dievas bus „viskas visame kame“ (1 Kor 15, 28).

Mergelė Marija, kurios įsčios subrandino išganytoją ir kuri viską saugojo „svarstydamą savo širdyje“ (plg. Lk 2, 19), teįsprašo mums kantrybės dovaną ir telydi mus savo motinišku buvimu, kad šis atsivertimo laikas duotų amžinojo išganymo vaisių.

Popiežius Pranciškus

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Adresas: Žalioji g. 23, LT-53143, Šlienava, Kauno r.

Tel.: 8 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com;

Parapijos banko sąskaita: Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija; jm. kodas: 191289430,

AB "Swedbank" bankas, sąskaitos Nr. LT367300010002243406.

Leidinį paruošė kun. Rimas.